

OKIEM EKSPERTA

Stwórz grę w Unity, a nauczysz się programowania w C#!

Pisanie kodu, które sprawia radość

Wydanie VIII

Harrison Ferrone

Tytuł oryginału: Learning C# by Developing Games with Unity 6: Get to grips with coding in C# and build simple 3D games in Unity from the ground up, 8th Edition

Tłumaczenie: Radosław Meryk, Piotr Pilch

ISBN: 978-83-289-4178-6

Copyright © Packt Publishing 2025.

First published in the English language under the title 'Learning C# by Developing Games with Unity 6 - Eighth Edition' – (9781805808718).

Polish edition copyright © 2026 by Helion S.A.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage retrieval system, without permission from the Publisher.

Wszelkie prawa zastrzeżone. Nieautoryzowane rozpowszechnianie całości lub fragmentu niniejszej publikacji w jakiegokolwiek postaci jest zabronione. Wykonywanie kopii metodą kserograficzną, fotograficzną, a także kopiowanie książki na nośniku filmowym, magnetycznym lub innym powoduje naruszenie praw autorskich niniejszej publikacji.

Wszystkie znaki występujące w tekście są zastrzeżonymi znakami firmowymi bądź towarowymi ich właścicieli.

Autor oraz wydawca dołożyli wszelkich starań, by zawarte w tej książce informacje były kompletne i rzetelne. Nie biorą jednak żadnej odpowiedzialności ani za ich wykorzystanie, ani za związane z tym ewentualne naruszenie praw patentowych lub autorskich. Autor oraz wydawca nie ponoszą również żadnej odpowiedzialności za ewentualne szkody wynikłe z wykorzystania informacji zawartych w książce.

Drogi Czytelniku!

Jeżeli chcesz ocenić tę książkę, zajrzyj pod adres

helion.pl/user/opinie/swtgr8

Możesz tam wpisać swoje uwagi, spostrzeżenia, recenzję.

Helion S.A.

ul. Kościuszki 1c, 44-100 Gliwice

tel. 32 230 98 63

e-mail: helion@helion.pl

WWW: helion.pl (księgarnia internetowa, katalog książek)

Printed in Poland.

- Kup książkę
- Poleć książkę
- Oceń książkę

- Księgarnia internetowa
- Lubię to! » Nasza społeczność

Spis treści |

O autorze	14
O recenzencie	14
Przedmowa	15
Wprowadzenie	17
ROZDZIAŁ 1	
Poznaj środowisko	21
Wymagania techniczne	22
Pierwsze kroki z Unity 6	22
Korzystanie z macOS	27
Tworzenie nowego projektu	27
Poruszanie się w edytorze	28
Korzystanie z C# w Unity	30
Konfigurowanie narzędzia Visual Studio Code w Unity 6	30
Korzystanie ze skryptów C#	32
Wprowadzenie do edytora Visual Studio Code	33
Synchronizacja plików C#	35
Poznawanie dokumentacji	36
Dostęp do dokumentacji Unity	36
Wyszukiwanie zasobów dotyczących C#	39
Podsumowanie	40
Quiz — obsługa skryptów	40
ROZDZIAŁ 2	
Bloki budulcowe programowania	41
Definiowanie zmiennych	41
Nazwy są ważne	43
Zmienne pełnią funkcję symboli zastępczych	43

Metody	47
Metody definiują działania	47
Metody to także symbole zastępcze	48
Klasy — wprowadzenie	50
Popularne klasy w Unity	51
Klasa jest planem obiektów	51
Komunikowanie się klas pomiędzy sobą	52
Stosowanie komentarzy	53
Komentarze jednowierszowe	53
Komentarze wielowierszowe	53
Wprowadzanie komentarzy	54
Wykorzystanie bloków budulcowych programowania w praktyce	55
Skrypty stają się komponentami	55
Pomocna dłoń od klasy MonoBehaviour	57
Cykl życia aplikacji Unity	57
Podsumowanie	58
Quiz — bloki budulcowe języka C#	58

ROZDZIAŁ 3

Zmienne, typy i metody	59
Pisanie poprawnego kodu w C#	59
Debugowanie kodu	61
Zmienne	62
Deklarowanie zmiennych	62
Korzystanie z modyfikatorów dostępu	64
Typy zmiennych	65
Nazwy zmiennych	71
Zasięg zmiennej	71
Operatory	73
Metody	75
Deklaracje metod	76
Nadawanie nazw metodom	78
Metody są „objazdem” w przepływie sterowania programem	78
Metody z parametrami	79
Określanie zwracanych wartości	81
Wykorzystywanie zwracanych wartości	82
Korzystanie z popularnych metod w Unity	84
Podsumowanie	86
Quiz — zmienne i metody	86

ROZDZIAŁ 4**Przepływ sterowania i kolekcje 87**

Instrukcje wyboru	87
Instrukcja if-else	88
Instrukcja switch	96
Quiz nr 1 — if, and i or	101
Kolekcje — wprowadzenie	101
Tablice	101
Listy	105
Słowniki	108
Quiz nr 2 — wszystko o kolekcjach	111
Instrukcje iteracyjne	111
Pętle for	112
Pętle foreach	115
Pętle while	117
Do nieskończoności i dalej	120
Podsumowanie	120

ROZDZIAŁ 5**Klasy, struktury i programowanie obiektowe 121**

Wprowadzenie w tematykę programowania obiektowego	122
Definiowanie klas	122
Tworzenie klasy	122
Tworzenie egzemplarzy klasy	123
Dodawanie pól klasy	124
Korzystanie z konstruktorów	125
Deklarowanie metod klasy	128
Deklarowanie struktur	129
Typy referencyjne i typy wartości	132
Typy referencyjne	132
Typy wartości	134
Myślenie w kategoriach obiektów	135
Hermetyzacja	135
Dziedziczenie	137
Kompozycja	139
Polimorfizm	140
Zastosowanie OOP w Unity	141
Obiekty są realizacjami klas	142
Dostęp do komponentów	143

Podsumowanie	147
Quiz — wszystko o OOP	147

ROZDZIAŁ 6

Ubrudź sobie ręce silnikiem Unity	148
Elementarz projektu gry	148
Dokumentacja projektowa gry	149
Dokumentacja jednostronicowa gry Narodziny bohatera	150
Budowanie poziomu	151
Tworzenie prymitywów	151
Myślenie w 3D	153
Zastosowanie materiałów	154
White-boxing	157
Podstawy oświetlenia	167
Tworzenie oświetlenia	168
Właściwości komponentów oświetlenia	169
Animacje w Unity	170
Tworzenie animacji w kodzie	171
Tworzenie animacji w oknie Animation środowiska Unity	173
Nagrywanie klatek kluczowych	175
Krzywe i styczne	178
Podsumowanie	180
Quiz — podstawowe własności silnika Unity	180

ROZDZIAŁ 7

Ruch, sterowanie kamerą i kolizje	181
Zarządzanie ruchem gracza	181
Przemieszczanie postaci gracza za pomocą komponentu Transform	182
Wektory	184
Pobieranie danych wejściowych od gracza	186
Poruszanie postacią	187
Tworzenie skryptów do obsługi kamery	190
Korzystanie z systemu fizyki środowiska Unity	193
Komponenty Rigidbody w ruchu	194
Komponenty Collider i kolizje	198
Zastosowanie wyzwalaczy komponentów Collider	201
System fizyki — przegląd	205
Podsumowanie	206
Quiz — sterowanie graczem i system fizyki	206

ROZDZIAŁ 8

Skrypty do obsługi mechaniki gry	208
Obsługa skoków	208
Typy wyliczeniowe	209
Zastosowanie masek warstw	212
Mechanizm strzelania	217
Tworzenie egzemplarzy obiektów	217
Dodanie mechaniki strzelania	218
Zarządzanie obiektami	222
Tworzenie menedżera gry	223
Śledzenie właściwości gracza	223
Pobieranie i ustawianie właściwości	225
Aktualizacja kolekcji przedmiotów	227
Tworzenie GUI	229
Wyświetlanie statystyk gracza	229
Warunki wygrywania i przegrywania	238
Wstrzymywanie i restartowanie gry z wykorzystaniem dyrektywy using i przestrzeni nazw	241
Podsumowanie	244
Quiz — mechanika gry	245

ROZDZIAŁ 9

Podstawy sztucznej inteligencji. Zachowania nieprzyjaciół	246
Nawigacja w przestrzeni 3D w Unity	247
Komponenty nawigacyjne Unity	247
Dodawanie komponentu NavMeshSurface	248
Konfigurowanie agentów nieprzyjaciela	250
Ruchome agenty nieprzyjaciół	253
Programowanie proceduralne	253
Odwoływanie się do lokalizacji patrolowych	253
Ruchy nieprzyjaciół	256
Mechanika gry nieprzyjaciela	260
Znajdź i zniszcz: zmiana celu agenta	260
Obniżanie kondycji gracza	261
Wykrywanie kolizji z kulami	262
Aktualizacja menedżera gry	264
Refaktoryzacja i zastosowanie zasady DRY	266
Podsumowanie	268
Quiz — mechanizmy AI i nawigacja	268

ROZDZIAŁ 10

Więcej o typach, metodach i klasach	269
Korzystanie z modyfikatorów dostępu	269
Właściwości stałe i tylko do odczytu	270
Wykorzystanie klas statycznych	270
Więcej informacji o metodach	272
Przeciążanie metod	272
Parametry ref	274
Parametry out	276
Więcej informacji o OOP	277
Interfejsy	277
Klasy abstrakcyjne	281
Rozszerzanie klas	283
Konflikty przestrzeni nazw i aliasy typów	286
Podsumowanie	287
Quiz — wchodzimy o poziom wyżej	287

ROZDZIAŁ 11

Wyspecjalizowane typy kolekcji i LINQ	288
Stosy — wprowadzenie	288
Zdejmowanie elementów ze stosu i podglądanie ich	292
Popularne metody klasy stosu	293
Kolejki	294
Dodawanie, usuwanie i podglądanie elementów kolejek	295
Korzystanie z kolekcji HashSet	296
Wykonywanie operacji na zbiorach	296
Zapytania o dane za pomocą LINQ	298
Podstawy LINQ	299
Wyrażenia lambda	302
Łączenie zapytań w łańcuch	303
Przekształcanie danych na nowe typy	304
Upraszczanie LINQ dzięki opcjonalnej składni	305
Podsumowanie	307
Quiz — zaawansowane kolekcje	307

ROZDZIAŁ 12**Zapisywanie, ładowanie i serializowanie danych 308**

Wprowadzenie w tematykę formatów danych	309
Więcej informacji o XML	309
Więcej informacji o JSON	311
System plików	312
Wykorzystywanie ścieżek zasobów	314
Tworzenie i usuwanie katalogów	316
Tworzenie, aktualizowanie i usuwanie plików	318
Korzystanie ze strumieni	323
Zarządzanie zasobami strumieniowymi	324
Korzystanie z klas StreamWriter i StreamReader	325
Tworzenie obiektu XMLWriter	328
Automatyczne zamykanie strumieni	331
Serializacja danych	332
Serializacja i deserializacja z wykorzystaniem formatu XML	333
Serializacja i deserializacja z wykorzystaniem formatu JSON	337
Podsumowanie informacji o danych	343
Podsumowanie	343
Quiz — zarządzanie danymi	344

ROZDZIAŁ 13**Łączenie się z siecią globalną 345**

Schemat żądania sieciowego	345
Tworzenie menedżera żądań	347
Formatowanie adresu URL	348
Konfigurowanie żądania sieciowego	349
Porównanie kodu synchronicznego z asynchronicznym	351
Stosowanie współprogramów w Unity	352
Zarządzanie odpowiedziami na żądania	354
Deserializacja danych żądania	356
Dostosowywanie oświetlenia w grze	359
Dodatkowe formaty żądań sieciowych	361
Podsumowanie	362
Quiz — żądanie danych	362

ROZDZIAŁ 14

Typy generyczne, delegaty i nie tylko	363
Wprowadzenie do typów generycznych	363
Klasy generyczne	364
Metody generyczne	366
Ograniczenia parametrów typu	369
Dodawanie typów generycznych do obiektów Unity	372
Delegowanie działań	373
Tworzenie delegata do debugowania	373
Delegaty jako typy parametrów	375
Zdarzenia	376
Tworzenie i wywoływanie zdarzeń	377
Obsługa subskrypcji zdarzeń	378
Czyszczenie subskrypcji zdarzeń	380
Obsługa wyjątków	381
Zgłaszanie wyjątków	381
Korzystanie z bloków try-catch	383
Podsumowanie	385
Quiz — zaawansowane możliwości języka C#	386

ROZDZIAŁ 15

Dalsza podróż	387
Dokładniejsze studiowanie poznanych zagadnień	387
Przypomnienie zasad programowania obiektowego	388
Elementarz wzorców projektowych	389
Podejście do projektów Unity	390
Własności silnika Unity, których nie opisałem	390
Następne kroki	391
Zasoby związane z językiem C#	391
Zasoby związane z Unity	391
Certyfikaty z Unity	392
Narodziny bohatera — pokaż grę światu	393
Podsumowanie	393

Odpowiedzi do quizów	395
Rozdział 1. Poznaj środowisko	395
Quiz — obsługa skryptów	395
Rozdział 2. Bloki budulcowe programowania	395
Quiz — bloki budulcowe języka C#	395
Rozdział 3. Zmienne, typy i metody	396
Quiz — zmienne i metody	396
Rozdział 4. Przepływ sterowania i kolekcje	396
Quiz nr 1 — if, and i or	396
Quiz nr 2 — wszystko o kolekcjach	396
Rozdział 5. Klasy, struktury i programowanie obiektowe	397
Quiz — wszystko o OOP	397
Rozdział 6. Ubrudź sobie ręce silnikiem Unity	397
Quiz — podstawowe własności silnika Unity	397
Rozdział 7. Ruch, sterowanie kamerą i kolizje	397
Quiz — sterowanie graczem i system fizyki	397
Rozdział 8. Skrypty do obsługi mechaniki gry	398
Quiz — mechanika gry	398
Rozdział 9. Podstawy sztucznej inteligencji. Zachowania nieprzyjaciół	398
Quiz — mechanizmy AI i nawigacja	398
Rozdział 10. Więcej o typach, metodach i klasach	398
Quiz — wchodzimy o poziom wyżej	398
Rozdział 11. Wyspecjalizowane typy kolekcji i LINQ	399
Quiz — zaawansowane kolekcje	399
Rozdział 12. Zapisywanie, ładowanie i serializowanie danych	399
Quiz — zarządzanie danymi	399
Rozdział 13. Łączenie się z siecią globalną	399
Quiz — żądanie danych	399
Rozdział 14. Typy generyczne, delegaty i nie tylko	400
Quiz — zaawansowane możliwości języka C#	400

Bloki budulcowe programowania

Rozdział

2

Każdy język programowania, gdy zetkniesz się z nim po raz pierwszy, wygląda jak starożytna greka. Język C# nie jest wyjątkiem. Dobra wiadomość jest jednak taka, że poza tą początkową tajemniczością wszystkie języki programowania składają się z tych samych podstawowych bloków budulcowych. Zmienne, metody i klasy (lub obiekty) to DNA konwencjonalnego programowania. Zrozumienie tych prostych pojęć otwiera cały świat zróżnicowanych i złożonych zastosowań. Tak samo jest z ludźmi — chociaż we wszystkich mieszkańcach Ziemi są tylko cztery różne nukleobazy DNA, to każdy z nas jest unikatowym organizmem.

Jeśli jesteś nowicjuszem w programowaniu, w tym rozdziale znajdziesz wiele przydatnych informacji, których poznanie może wywrzeć wpływ na Twoje pierwsze w życiu wiersze kodu. Nie chodzi mi jednak o to, aby przeciążać Twój mózg faktami i liczbami. Ten rozdział ma Ci dać holistyczny wgląd w bloki budulcowe programowania z wykorzystaniem przykładów z codziennego życia.

Ten rozdział prezentuje ogólny widok elementów, z których składa się program. Zapoznanie się ze sposobem współdziałania poszczególnych elementów przed bezpośrednim przystąpieniem do kodowania nie tylko pomoże początkującym programistom postawić pierwsze kroki, ale również, dzięki łatwym do zapamiętania porównaniom, pozwoli utrwalić zdobyte wiadomości. Dość marudzenia. W tym rozdziale skoncentruję się na następujących tematach:

- Definiowanie zmiennych.
- Przeznaczenie metod.
- Wprowadzenie w tematykę klas.
- Korzystanie z komentarzy.
- Wykorzystanie bloków budulcowych programowania w praktyce.

Zacznijmy!

Definiowanie zmiennych

Na początek trzeba zadać sobie proste pytanie: czym jest zmienna? W zależności od punktu widzenia można na nie odpowiedzieć na kilka różnych sposobów (wszystkie są poprawne):

- **Pojęciowo** — zmienna jest najbardziej podstawową jednostką programowania — tym samym, czym atom jest dla świata fizycznego. Wszystko zaczyna się od zmiennych, a programy nie mogą bez nich istnieć.
- **Formalnie** — zmienna jest niewielkim fragmentem pamięci komputera, w której jest przechowywana przypisana wartość. Każda zmienna określa miejsce, gdzie jest zapisana związana z nią informacja (ta lokalizacja nazywa się adresem pamięci), a także jaka jest jej wartość i typ danych (na przykład liczby, słowa lub listy).
- **Praktycznie** — zmienna jest kontenerem. Możesz stworzyć nową zmienną, kiedy chcesz, wypełnić ją informacjami, przenieść w inne miejsce, zastąpić to, co zawiera, i odwoływać się do niej w razie potrzeby. Zmienne mogą być przydatne nawet wtedy, gdy są puste.

Szczegółowe objaśnienie zmiennych można znaleźć w dokumentacji Microsoftu dotyczącej języka C#, pod adresem <https://learn.microsoft.com/pl-pl/dotnet/csharp/language-reference/language-specification/variables>.

Analogią do zmiennej w życiu jest skrzynka pocztowa. Pamiętasz ją (rysunek 2.1)?

Rysunek 2.1. Rząd kolorowych skrzynek pocztowych

Uwaga

Aby zaprezentować pełny widok programu Unity Editor, wszystkie zrzuty ekranu zostały wykonane w trybie pełnoekranowym. Kolorowe wersje wszystkich rysunków zamieszczonych w książce są dostępne pod adresem <https://ftp.helion.pl/przyklady/swtgr8.zip>.

Mogą znaleźć się w niej listy, rachunki, zdjęcie ciotki Marysi — cokolwiek. Chodzi o to, że w skrzynce pocztowej mogą być przechowywane różne rzeczy — mogą mieć nazwy, zawierać informacje (poczta fizyczna), a ich zawartość może się zmieniać (jeśli masz odpowiednie uprawnienia). Podobnie zmienne mogą zawierać różne rodzaje informacji.

Zmienne w języku C# mogą zawierać ciągi znaków (tekst), liczby całkowite (liczby), a nawet wartości logiczne (wartości binarne reprezentujące prawdę lub fałsz).

Nazwy są ważne

Wróćmy do zdjęcia przedstawionego na rysunku 2.1. Gdybym Cię poprosił, abyś podszedł do skrzynki pocztowej i ją otworzył, pierwszą rzeczą, o którą prawdopodobnie byś zapytał, byłoby: Którą? Gdybym odpowiedział, że rodzinną skrzynkę Kowalskich albo czerwoną skrzynkę pocztową, albo okrągłą skrzynkę pocztową, to zyskałbyś niezbędny kontekst do tego, aby otworzyć tę skrzynkę pocztową, o którą mi chodzi. Na podobnej zasadzie, gdy tworzysz zmienne, powinieneś nadawać im niepowtarzalne nazwy, do których można się później odwołać. Specyfiką odpowiedniego formatowania i nadawania opisowych nazw zajmiemy się w rozdziale 3., a na razie nie komplikujmy niczego.

Zmienne pełnią funkcję symboli zastępczych

Gdy tworzysz zmienną i nadajesz jej nazwę, w gruncie rzeczy tworzysz symbol zastępczy (*placeholder*) wartości, którą chcesz przechowywać. Dla przykładu rozważmy następujące proste równanie arytmetyczne:

$$2+9=11$$

Nie ma tu niczego tajemniczego. Co jednak zrobić, aby liczba 9 była zmienną? Rozważmy następujący blok kodu:

```
mojaZmienna = 9
```

Teraz możemy użyć nazwy zmiennej `mojaZmienna` jako substytutu wartości 9 wszędzie, gdzie tego potrzebujemy:

```
2 + mojaZmienna = 11
```

Jeśli zastanawiasz się, czy wykorzystaniem zmiennych rządzą specjalne zasady, odpowiedź brzmi: „Tak”. Omówimy je dokładniej w rozdziale 3., więc na razie się nimi nie martw.

Chociaż ten przykład nie jest realnym kodem w C#, ilustruje moc zmiennych i ich zastosowanie w roli symboli zastępczych.

Dość teorii. Zdefiniujmy w skrypcie *NaukaProgramowania*, który stworzyliśmy w rozdziale 1., prawdziwą zmienną:

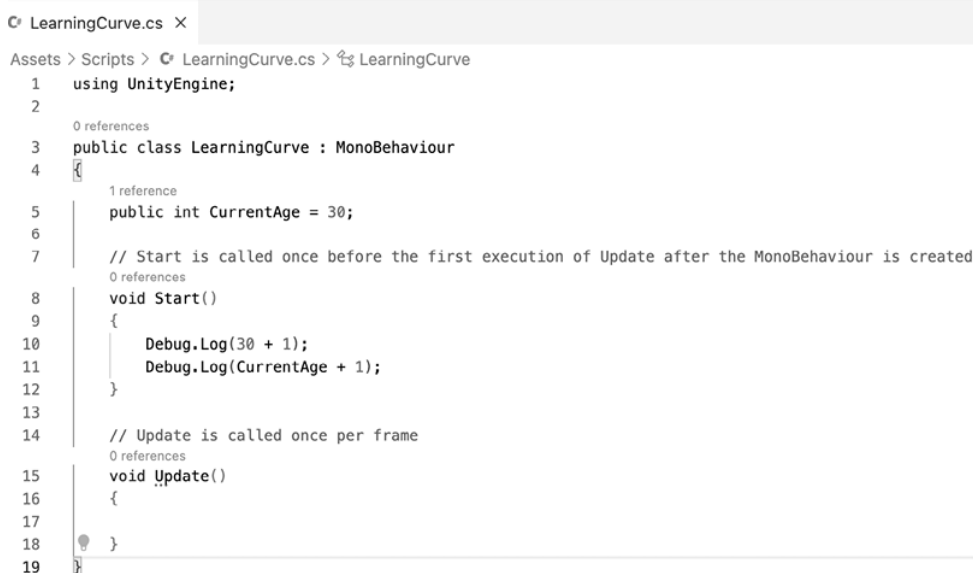
1. Kliknij dwukrotnie skrypt *NaukaProgramowania.cs* w oknie *Project* w Unity, aby otworzyć go w Visual Studio Code.
2. Wprowadź odstęp między wierszami 4. i 5., po czym, aby zadeklarować nową zmienną, dodaj następujący wiersz kodu:

```
public int CurrentAge = 30;
```
3. Wewnątrz nawiasów metody *Start* dodaj dwa logi diagnostyczne, aby wydrukować wyniki obliczeń:

```
Debug.Log(30 + 1);  
Debug.Log(CurrentAge + 1);
```

Przeanalizujmy kod, który właśnie dodałeś. Najpierw utworzyliśmy nową zmienną, o nazwie `CurrentAge`, i przypisaliśmy jej wartość 30. Następnie dodaliśmy dwa logi diagnostyczne, aby wydrukować wyniki obliczeń `30 + 1` i `CurrentAge + 1`. W ten sposób pokazałem, w jaki sposób zmienne przechowują wartości. Zmiennych można używać dokładnie w taki sam sposób, w jaki używamy wartości.

Należy również zwrócić uwagę, że zmienne publiczne wyświetlają się w oknie *Unity Inspector*, podczas gdy prywatne się w nim nie wyświetlają. Na razie nie martw się o składnię — po prostu zadбай o to, aby Twój skrypt wyglądał tak samo jak skrypt pokazany na rysunku 2.2.


```
Assets > Scripts > LearningCurve.cs > LearningCurve  
1 using UnityEngine;  
2  
3 public class LearningCurve : MonoBehaviour  
4 {  
5     1 reference  
6     public int CurrentAge = 30;  
7  
8     // Start is called once before the first execution of Update after the MonoBehaviour is created  
9     0 references  
10    void Start()  
11    {  
12        Debug.Log(30 + 1);  
13        Debug.Log(CurrentAge + 1);  
14    }  
15  
16    // Update is called once per frame  
17    0 references  
18    void Update()  
19    {  
20    }  
21 }
```

Rysunek 2.2. Skrypt C# *NaukaProgramowania.cs* otwarty w Visual Studio Code

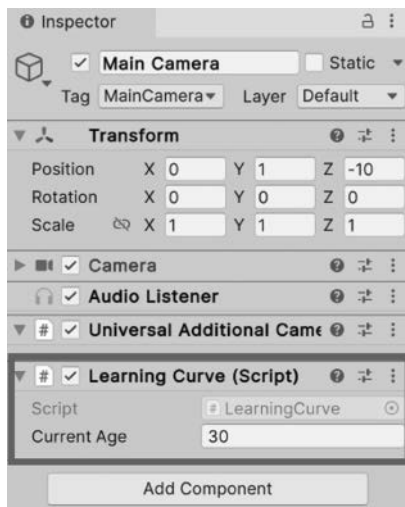
Aby zakończyć edycję kodu, zapisz plik za pomocą opcji *Plik/Zapisz* lub dowolnej kombinacji klawiszy obsługiwanej przez Twój komputer. Zapisywanie jest kluczowym krokiem podczas edytowania skryptów, ponieważ Unity rozpoznaje tylko te zmiany, które zostały zapisane w edytorze. Jeśli dodasz kod do skryptu w Visual Studio Code, ale go nie zapiszesz, Twoje zmiany nie będą widoczne w Unity.

Aby skrypty mogły działać w Unity, muszą być dodane do kolekcji `GameObjects` na scenie. Unity traktuje wszystko w Twojej grze — światła, awatary graczy, przedmioty, budynki i inne — jako obiekty `GameObject`.

Domyślnie przykładowa scena w grze *Narodziny bohatera* ma kamerę do renderowania sceny i światło kierunkowe do jej oświetlania. Zatem dla uproszczenia dodajmy skrypt *NaukaProgramowania* do kamery:

Przeciągnij i upuść skrypt *NaukaProgramowania.cs* na obiekt *Main Camera*.

1. Wybierz pozycję *Main Camera* tak, by wyświetliła się w panelu *Inspector*, i zadбай o to, by komponent *NaukaProgramowania.cs* (skrypt) został prawidłowo podłączony (rysunek 2.3).

Rysunek 2.3. Skrypt *NaukaProgramowania* podłączony do panelu *Inspector*

2. Kliknij *Play* widoczny w górnej środkowej części edytora Unity i obserwuj wynik w panelu *Console* (rysunek 2.4).

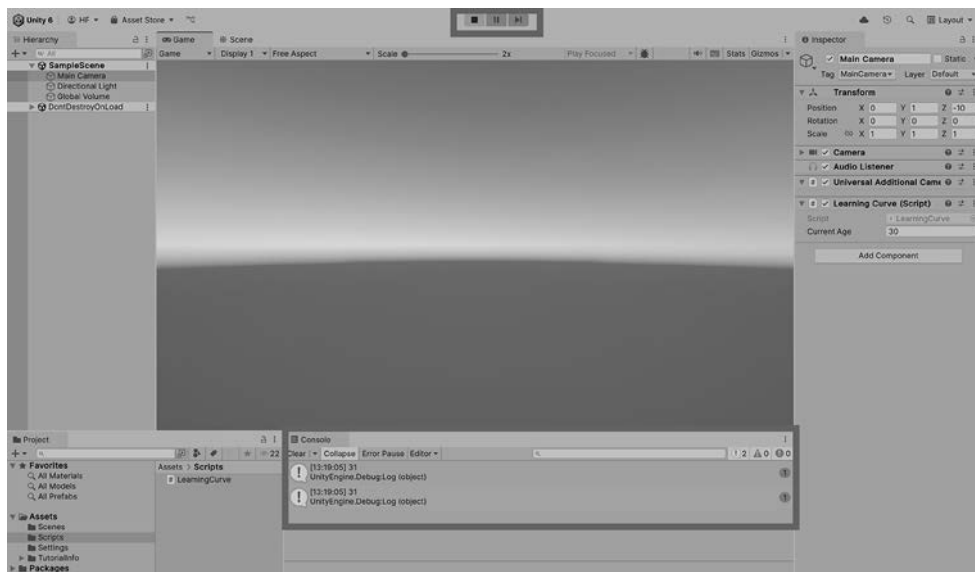
Być może zauważyłeś, że edytor ma nieco ciemniejszy odcień, a przycisk *Play* po uruchomieniu gry zmienił kolor na niebieski. Dzieje się tak dlatego, że środowisko Unity ma dwa stany: edytor i środowisko wykonawcze. Kiedy pracujesz nad skryptami lub dodajesz obiekty do swojej sceny, pracujesz w stanie edytora.

Wszystkie zmiany wprowadzone w tym stanie zostaną zapisane w projekcie. Kiedy jednak naciśniesz przycisk *Play*, Unity przełączy się do stanu wykonawczego. Wszelkie zmiany wprowadzone podczas działania gry nie zostaną zapisane w projekcie, więc zwróć szczególną uwagę na aktualizacje.

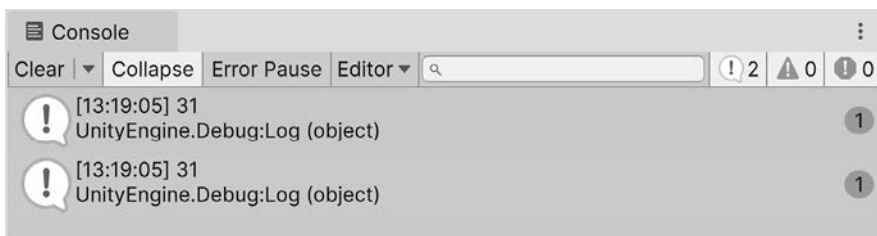
Instrukcje `Debug.Log()` spowodowały wyświetlenie wyniku prostych równań matematycznych umieszczonych pomiędzy nawiasami. Jak widać na zrzucie ekranu z panelem *Console* (rysunek 2.5), równanie, które wykorzystywało zmienną, działało tak samo, jak gdyby zastosowano w nim liczbę.

Opis sposobu, w jaki Unity przekształca skrypty C# na komponenty, zamieszczę w punkcie „Skrypty stają się komponentami” na końcu tego rozdziału. Najpierw jednak pokażę, jak można zmienić wartość jednej ze zdefiniowanych zmiennych.

Ponieważ jak widać na rysunku 2.2, w wierszu 5. zadeklarowałeś `CurrentAge` jako zmienną publiczną, przechowywaną przez nią wartość można zmienić w skrypcie lub

Rysunek 2.4. Okno edytora Unity z objaśnieniami do przeciągania i upuszczania skryptów

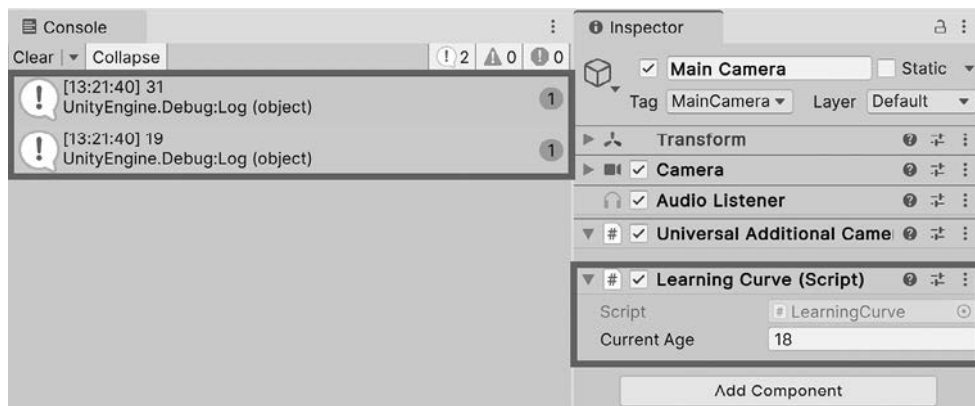
Rysunek 2.5. Konsola Unity z wyjściem diagnostycznym z dołączonego skryptu

w oknie *Unity Inspector*. Następnie we wszystkich miejscach w kodzie, gdzie została użyta zmienna, będzie wykorzystana jej zaktualizowana wartość. Zobaczmy, jak to działa w praktyce:

1. Jeśli scena nadal działa, zatrzymaj grę kliknięciem przycisku *Play*.
2. W panelu *Inspector* zmień wartość *Current Age* na 18.
3. Ponownie odtwórz scenę i obserwuj nowe dane wyjściowe w panelu *Console* (rysunek 2.6).

Pierwszy wynik będzie wynosił 31, ponieważ niczego w skrypcie nie zmieniliśmy, ale drugi będzie wynosił 19, zmieniliśmy bowiem wartość zmiennej *CurrentAge* w oknie *Inspector*.

Celem pokazanego przykładu nie było szczegółowe omówienie składni zmiennych, ale zaprezentowanie, że zmienne działają jak kontenery, które można utworzyć raz, by następnie odwoływać się do nich w innym miejscu.

Rysunek 2.6. Konsola Unity z komunikatami diagnostycznymi i skryptem NaukaProgramowania dołączonym do głównej kamery

Teraz, gdy wiesz, jak tworzyć zmienne w języku C# i przypisywać do nich wartości, nadzedł czas, by przejść do kolejnego ważnego bloku budulcowego programowania: metod!

Metody

Zmienna sama w sobie służy wyłącznie do śledzenia przypisanej do niej wartości. Choć ma to kluczowe znaczenie, same zmienne nie wystarczą do tworzenia złożonych aplikacji. Co zatem zrobić, aby tworzyć operacje i implementować zachowania w kodzie? Krótka odpowiedź brzmi: należy skorzystać z metod.

Ważna uwaga

Zanim dotrzemy do tego, czym są metody i jak z nich korzystać, warto się zapoznać z niezbędną terminologią. W świecie programowania powszechnie występują pojęcia *metoda* i *funkcja*, które są używane zamiennie, zwłaszcza w kontekście Unity.

Ponieważ C# jest językiem obiektowym (to zagadnienie opiszę w rozdziale 5.), w pozostałej części tej książki będę się posługiwać terminem *metoda*, co jest zgodne ze standardowymi wytycznymi obowiązującymi dla języka C#.

Gdy w dokumentacji *Scripting Reference* lub dowolnej innej dokumentacji napotkasz termin *funkcja*, możesz przyjąć, że chodzi o *metodę*.

Metody definiują działania

Podobnie jak w przypadku zmiennych definicja metod w programowaniu może być bardzo rozwlekła lub niebezpiecznie krótka. Oto trzy podejścia do rozważenia:

- *Pojęciowo* — metody opisują sposoby wykonywania działań w aplikacjach.
- *Formalnie* — metoda jest blokiem kodu zawierającym wykonywalne instrukcje, które są uruchamiane, gdy metoda zostaje wywołana za pomocą jej nazwy.

Metody mogą przyjmować argumenty (zwane również parametrami), które mogą być wykorzystane wewnątrz zasięgu metody.

- *Praktycznie* — metoda jest kontenerem dla zestawu instrukcji, które są uruchamiane za każdym razem, gdy metoda zostaje wywołana. Te kontenery także mogą przyjmować zmienne jako dane wejściowe. Do zmiennych przekazanych jako parametry można się odwoływać tylko wewnątrz metody.

Ogólnie rzecz biorąc, metody stanowią szkielet każdego programu — łączą kod ze sobą. Prawie wszystko w programach jest zbudowane z metod.

Szczegółowy przewodnik po metodach można znaleźć w dokumentacji Microsoftu dotyczącej C# pod adresem <https://docs.microsoft.com/en-us/dotnet/csharp/programming-guide/classes-and-structs/methods>.

Metody to także symbole zastępcze

W celu wyjaśnienia koncepcji metod rozważmy uproszczony przykład dodawania dwóch liczb. Gdy piszesz skrypt, to w gruncie rzeczy układasz wiersze kodu, które komputer powinien uruchomić po kolei. Gdy po raz pierwszy musisz dodać do siebie dwie liczby, możesz po prostu zrobić to tak jak w poniższym bloku kodu:

```
pierwszaLiczba + innaLiczba
```

Później jednak zauważysz, że w innym miejscu również musisz dodać do siebie dwie liczby.

Zamiast kopiowania i wklejania tego samego wiersza kodu, co skutkuje powstaniem kodu „spaghetti” i czego należy za wszelką cenę unikać (za każdym razem gdy powtarzasz kod, zwielokrotniasz miejsce, w którym będzie trzeba dokonywać aktualizacji po pojawieniu się zmian w przyszłości), możesz utworzyć metodę, która zajmie się tym działaniem:

```
DodajLiczby()  
{  
    pierwszaLiczba + innaLiczba;  
}
```

Teraz metoda `DodajLiczby`, podobnie jak zmienna, jest symbolem zastępczym w pamięci. Jednak zamiast wartości zawiera blok instrukcji. Gdy w dowolnym miejscu skryptu posłużysz się nazwą metody (czyli ją wywołasz), spowoduje to natychmiastowe wstawienie zapisanych w niej instrukcji. Nie musisz w tym celu powtarzać żadnego kodu.

```
DodajLiczby()
```

Jeśli odkrywasz, że w kółko wpisujesz te same wiersze kodu, to prawdopodobnie nie zauważyłeś, iż można uprościć powtarzane działania i umieścić je w metodach.

Ciągłe wpisywanie tego samego kodu programiści żartobliwie nazywają tworzeniem **kodu spaghetti**. Być może słyszałeś również o stosowanej przez nich zasadzie **DRY** (*Don't Repeat Yourself* — dosłownie: nie powtarzaj się), którą powinieneś powtarzać jak mantrę.

Po zaprezentowaniu nowego pojęcia w pseudokodzie najlepiej zaimplementować je samodzielnie. Aby ośwoić pojęcie metod, zrobimy to w następnym podrozdziale, „Klasy — wprowadzenie”.

Otwórzmy ponownie skrypt *NaukaProgramowania* i zobaczymy, jak działają metody w języku C#. Podobnie jak w przypadku przykładu użycia zmiennych skopiuj kod do skryptu, aby wyglądał dokładnie tak jak na rysunku 2.7. Dla zwięzłości usunąłem ze skryptu poprzedni przykład kodu. Oczywiście możesz go pozostawić:

1. Otwórz w Visual Studio Code skrypt *NaukaProgramowania*.
2. Dodaj w wierszu 6. nową zmienną:

```
public int YearsToAdd = 1;
```
3. W wierszu 15. dodaj nową metodę, która dodaje do siebie zmienne *CurrentAge* i *YearsToAdd* oraz wyświetla wynik:

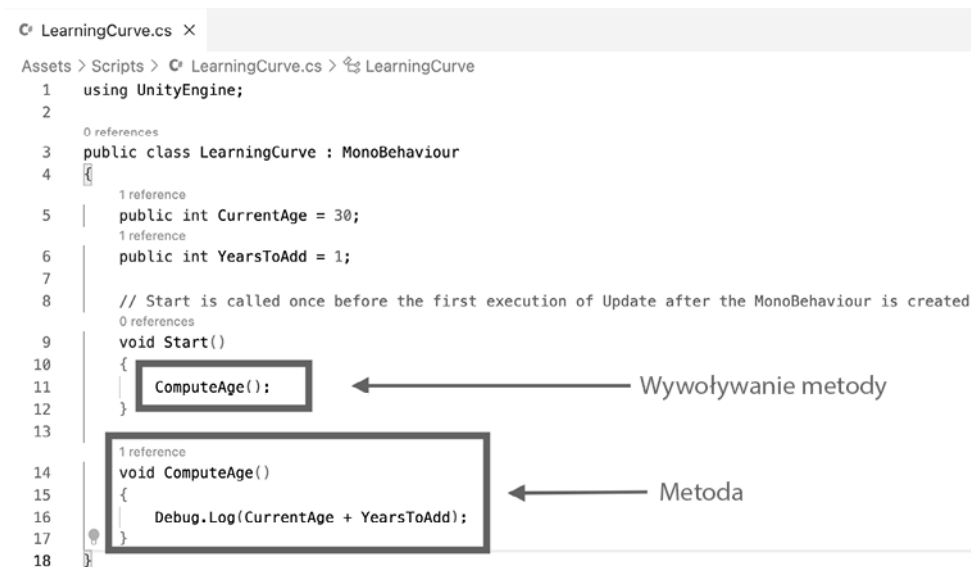
```
void ComputeAge()
{
    Debug.Log(CurrentAge + YearsToAdd);
}
```
4. Kod wewnątrz metody *Start* zastąp następującym wierszem kodu, który wywołuje nową metodę *ComputeAge*:

```
void Start()
{
    ComputeAge();
}
```
5. Zanim uruchomisz skrypt w Unity, sprawdź, czy Twój kod wygląda tak jak na rysunku 2.7.
6. Zapisz plik, a następnie w Unity naciśnij *Play*, aby w panelu *Console* zobaczyć nowy wynik.

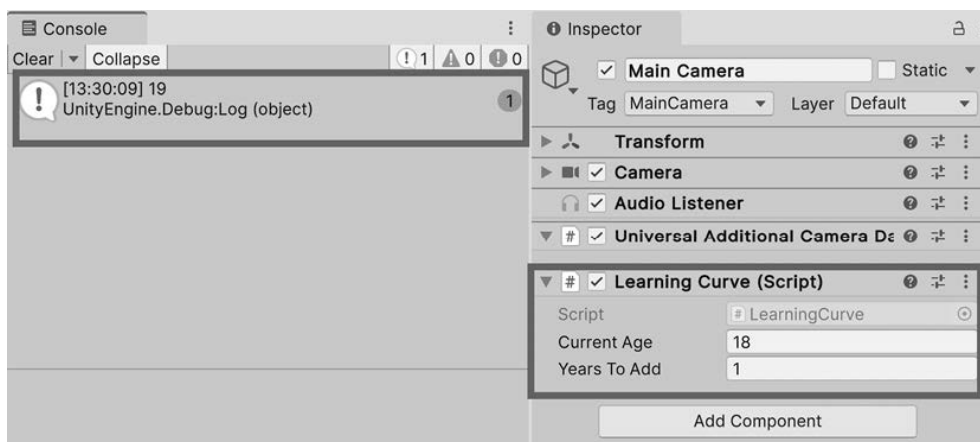
W wierszach od 14. do 17. zdefiniowałeś swoją pierwszą metodę i wywołałeś ją w wierszu 11. Teraz wszędzie, gdziekolwiek zostanie wywołana metoda *ComputeAge()*, zostaną do siebie dodane dwie zmienne, a wynik zostanie wyświetlony na konsoli (nawet gdy wartości zmiennych się zmieniają). Zapamiętaj, że w oknie *Unity Inspector* ustawieś zmienną *CurrentAge* na 18, a wartość w oknie *Inspector* zawsze zastępuje wartość ustaloną w skrypcie C# (rysunek 2.8).

Za pomocą panelu *Inspector* wypróbuj różne wartości zmiennych, aby zobaczyć działanie metody w praktyce! Więcej informacji na temat składni kodu, który napisałeś przed chwilą, znajdziesz w następnym rozdziale.

Po ogólnym przedstawieniu pojęcia metod jesteśmy gotowi do omówienia najbardziej obszernego tematu w dziedzinie programowania — klas!

Rysunek 2.7. Skrypt NaukaProgramowania z nową metodą ComputeAge

Rysunek 2.8. Wyjście na konsoli po zmianie wartości zmiennej w oknie Inspector

Klasy — wprowadzenie

Powiedziałem wcześniej, że zmienne przechowują informacje, a metody wykonują działania. Jednak same zmienne i metody to za mało. Potrzebny jest sposób stworzenia czegoś w rodzaju superkontenera. Taki superkontener miałby swoje zmienne i metody, do których można by się odwoływać z wewnątrz. Potrzebujemy klas:

- *Pojęciowo* — klasa przechowuje w pojedynczym kontenerze powiązane ze sobą informacje, działania i zachowania. Klasy mogą nawet komunikować się ze sobą.

- *Technicznie* — klasy są strukturami danych. Mogą zawierać zmienne, metody i inne informacje programowe. Do nich wszystkich można się odwoływać po utworzeniu obiektu klasy.
- *Praktycznie* — klasa jest planem obiektu. Określa reguły i sposób działania dowolnego obiektu (zwanego egzemplarzem) utworzonego za pomocą tego planu.

Prawdopodobnie uświadomiłeś sobie, że klasy otaczają nas nie tylko w Unity, ale także w świecie rzeczywistym. W dalszej części tego rozdziału zajmę się najczęściej używanymi w Unity klasami oraz opisem sposobu ich działania.

Szczegółowy przewodnik po klasach można znaleźć w dokumentacji Microsoftu dotyczącej języka C# pod adresem <https://docs.microsoft.com/en-us/dotnet/csharp/fundamentals/types/classes>.

Popularne klasy w Unity

Zanim zaczniesz się zastanawiać, jak wygląda klasa w C#, powinieneś zdać sobie sprawę, że korzystasz z klasy od początku tego rozdziału. Domyślnie każdy skrypt utworzony w Unity jest klasą. Można to rozpoznać po słowie kluczowym `class` w wierszu 3.:

```
public class NaukaProgramowania: MonoBehaviour
{
    // ...
}
```

`MonoBehaviour` oznacza, że tę klasę można dołączyć do obiektu `GameObject` na scenie Unity. Z kolei dwa nawiasy klamrowe oznaczają granice klasy — do tej klasy należy dowolny kod wewnątrz tych nawiasów.

W C# klasy mogą istnieć samodzielnie. Przekonasz się o tym, gdy zaczniesz samodzielnie tworzyć klasy w rozdziale 5.

Ważna uwaga

Pojęcia skrypt i klasa w kontekście zasobów Unity są czasami używane zamiennie. W celu zachowania spójności będę nazywał pliki C# skryptami, jeśli będą dołączane do kolekcji obiektów `GameObjects`, oraz klasami, jeśli będą samodzielne.

Klasa jest planem obiektów

W ramach ostatniego przykładu pomyślmy o lokalnym urzędzie pocztowym. Jest to odrębne, samodzielne środowisko, które ma właściwości takie jak fizyczny adres (zmienna) oraz zdolność do wykonywania działań, takich jak wysyłanie kuponu Twojego tajnego dekodera (metoda).

To sprawia, że urząd pocztowy jest doskonałym przykładem potencjalnej klasy, którą możemy naszkicować za pomocą następującego bloku pseudokodu:

```
public class PostOffice {  
    // Zmienne  
    public string Address = "Dr Otwieracz listów 1234"  
  
    // Metody  
    DeliverMail() {}  
    SendMail() {}  
}
```

Najważniejsze do zapamiętania w przypadku klas jest to, że jeśli informacje i zachowania są zgodne z predefiniowanym projektem, to możliwe jest wykonywanie złożonych działań oraz realizacja komunikacji pomiędzy klasami. Na przykład, gdybyśmy mieli inną klasę, która chciałaby wysłać list za pośrednictwem klasy `PostOffice`, nie musielibyśmy się zastanawiać, co zrobić, by wykonać tę operację. Moglibyśmy utworzyć instancję klasy `PostOffice` i zapisać ją w jej własnej unikalnej zmiennej, aby można było uzyskać do niej dostęp w dowolnym momencie (ponieważ w Twoim mieście może być kilka urzędów pocztowych, trzeba je odróżnić):

```
MyLocalPostOffice = new PostOffice()
```

Można teraz wywołać funkcję `SendMail` instancji klasy `PostOffice` w następujący sposób:

```
MyLocalPostOffice().SendMail()
```

Moglibyśmy także użyć tej klasy do ustalenia adresu urzędu pocztowego. Dzięki temu moglibyśmy ustalić, gdzie należy kierować nasze listy:

```
MyLocalPostOffice().Address
```

Jeśli zastanawiasz się nad wykorzystaniem kropek (tzw. **notacji z kropką**) pomiędzy słowami, proszę o trochę cierpliwości — zajmę się tym pod koniec rozdziału.

Komunikowanie się klas pomiędzy sobą

Do tej pory zajmowaliśmy się klasami lub, szerzej, komponentami Unity jako oddzielnymi, niezależnymi podmiotami. W rzeczywistości jednak są one ze sobą mocno „powiązane”. Bez wykorzystania pewnego rodzaju interakcji lub komunikacji pomiędzy klasami trudno byłoby stworzyć jakąkolwiek sensowną aplikację.

W zaprezentowanym wcześniej przykładowym kodzie obsługi urzędu pocztowego zostały użyte kropki do oddzielania od siebie klas, zmiennych i metod. Gdybyśmy pomyśleli o klasach jak o katalogach informacji, to notacja z kropką byłaby narzędziem indeksowania.

Notacja z kropką pozwala na odwoływanie się do zmiennych, metod lub innych typów danych wewnątrz klasy. Dotyczy to również danych zagnieżdżonych lub podklas. Zagadnienie to opiszę dokładniej w rozdziale 5.

Notacja z kropką opisuje również komunikację między klasami. Jest ona używana za każdym razem, gdy klasa potrzebuje informacji o innej klasie lub chce wykonać jedną z jej metod:

```
MyLocalPostOffice().DeliverMail()
```

Notację z kropką czasami określa się jako korzystanie z operatora w postaci kropki (`.`). Nie zdziw się, jeśli spotkasz się z takim określeniem w dokumentacji.

Jeśli notacja z kropką jeszcze nie jest dla Ciebie jasna, nie martw się, z czasem się do niej przyzwyczaisz. Jest krwioobiegiem całego programowania, pozwala przekazywać informacje i kontekst, gdziekolwiek jest to potrzebne.

Teraz, gdy wiesz już trochę więcej o klasach, porozmawiajmy o narzędziu, którego będziesz najczęściej używać w swojej karierze programistycznej — komentarzach!

Stosowanie komentarzy

Być może zauważyłeś, że w skrypcie *NaukaProgramowania* są dwa dziwne wiersze szarego tekstu zaczynające się od dwóch lewych ukośników (`//`). Wiersze te zostały utworzone domyślnie podczas tworzenia skryptu.

To są komentarze do kodu. W języku C# jest kilka sposobów tworzenia komentarzy. Środowisko Visual Studio Code (oraz inne aplikacje do edycji kodu) dzięki wbudowanym skrótom często jeszcze bardziej ułatwia ich tworzenie.

Niektórzy profesjonaliści nie nazwaliby komentarzy niezbędnym blokiem budulcowym programowania, ale choć szanuję tę opinię, to jednak się z nią nie zgadzam. Prawidłowe komentowanie kodu za pomocą opisowych informacji jest jednym z najbardziej podstawowych nawyków, jakie powinien mieć nowoczesny programista.

Komentarze jednowierszowe

Poniższy jednowierszowy komentarz jest podobny do tego, który umieściliśmy w skrypcie *NaukaProgramowania*:

```
//To jest komentarz jednowierszowy
```

Visual Studio Code nie kompiluje wierszy zaczynających się od dwóch ukośników (bez pustej spacji) jako kodu, więc możesz ich używać do objaśniania swojego kodu tak często, jak to konieczne. Takie wyjaśnienia mogą się okazać przydatne dla innych osób czytających Twój kod lub dla Ciebie, gdy sięgniesz do niego w przyszłości.

Komentarze wielowierszowe

Zgodnie z nazwą można śmiało założyć, że jednowierszowe komentarze dotyczą tylko jednego wiersza kodu. Jeśli interesują Cię komentarze wielowierszowe, musisz użyć lewego ukośnika i gwiazdki (`/*`) jako symbolu otwarcia komentarza oraz gwiazdki i lewego ukośnika (`*/`) jako znacznika zamknięcia komentarza:

```
/* To jest  
   komentarz wielowierszowy */
```

Możesz także komentować i odkomentowywać bloki kodu przez ich zaznaczenie i użycie kombinacji klawiszy: `Cmd+?` w systemie macOS lub `Ctrl+K+C` w systemie Windows.

Visual Studio Code zapewnia również przydatną własność automatycznego generowania komentarzy. Wpisz trzy lewe ukośniki w wierszu poprzedzającym dowolny wiersz

kodu (z deklaracją zmiennej, metody, klasy lub innych konstrukcji). Spowoduje to wstawienie bloku komentarza z podsumowaniem (rysunek 2.9).

```
13 |
14 | ✓    ///
```

Rysunek 2.9. Wielowierszowy komentarz wygenerowany automatycznie dla metody

Można oglądać przykładowe komentarze w kodzie, ale żeby zapoznać się z tym mechanizmem, lepiej samodzielnie spróbować je stworzyć. Nigdy nie jest za wcześnie, by zacząć wprowadzać w kodzie komentarze!

Wprowadzanie komentarzy

Otwórz skrypt *NaukaProgramowania* i wprowadź trzy lewe ukośniki nad deklaracją metody `ComputeAge()`.

Powinieneś zobaczyć wygenerowany przez Visual Studio Code wielowierszowy komentarz z opisem metody, umieszczony pomiędzy dwoma znacznikami `<summary>`. Możesz oczywiście zmodyfikować ten tekst lub wprowadzić nowe wiersze. W tym celu wystarczy wcisnąć *Enter*, tak jak w zwykłym dokumencie tekstowym. Pamiętaj, aby nie usunąć znaczników `<summary>`. Jeśli to zrobisz, Visual Studio Code nie będzie w stanie poprawnie rozpoznać komentarzy.

Przeznaczenie tych szczegółowych komentarzy staje się jasne, gdy chcesz się czegoś dowiedzieć o metodzie, którą napisałeś. Jeśli umieściłeś komentarz, zaczynający się od potrójnego lewego ukośnika, i naprowadzisz wskaźnik myszy na nazwę metody w Visual Studio Code, na ekranie wyświetli się podsumowanie zawierające opis metody (rysunek 2.10).

```
14 |    ///
```

Rysunek 2.10. Wyskakujące okno informacyjne programu Visual Studio z podsumowaniem w formie komentarza

Twój podstawowy zestaw narzędzi programistycznych jest już kompletny (cóż, przynajmniej w teorii). Powinniśmy się teraz zastanowić, jak połączyć wszystkie bloki budulcowe, które poznałeś w tym rozdziale, w środowisku do tworzenia gier Unity. Tym właśnie zajmę się w następnym podrozdziale!

Wykorzystanie bloków budulcowych programowania w praktyce

Po omówieniu bloków budulcowych programowania nadszedł czas, aby przed zakończeniem tego rozdziału wykonać kilka działań w środowisku Unity. W szczególności musisz się dowiedzieć więcej na temat sposobu, w jaki Unity obsługuje skrypty C# dołączone do obiektów `GameObject`.

W tym przykładzie będziemy nadal korzystać ze skryptu *NaukaProgramowania* oraz obiektu `GameObject` *Main Camera*.

Skrypty stają się komponentami

Wszystkie elementy `GameObject` to skrypty. Niektóre z nich napisali dobrzy ludzie z zespołu Unity, inne musimy napisać sami. Komponentów specyficznych dla Unity, takich jak `Transform`, oraz odpowiadających im skryptów po prostu nie powinniśmy edytować.

W chwili gdy utworzony skrypt zostaje upuszczony w kontenerze `GameObject`, staje się kolejnym komponentem tego obiektu, dlatego pojawia się w panelu *Inspector*. Dla Unity ten skrypt „chodzi, mówi i działa” jak każdy inny komponent. „Pod spodem” zawiera zmienne publiczne, które można w dowolnym momencie zmienić. Pomimo że nie powinniśmy edytować komponentów dostarczanych przez Unity, możemy uzyskać dostęp do ich właściwości i metod, dzięki czemu są to potężne narzędzia do programowania.

Gdy skrypt staje się komponentem, Unity wprowadza pewne automatyczne korekty czytelności. Być może zauważyłeś na rysunkach 2.4 i 2.6, że kiedy dodaliśmy do obiektu *Main Camera* skrypt *NaukaProgramowania*, Unity wyświetlił ten skrypt jako *Nauka Programowania*, a zmienną `currentAge` zastąpił nazwą *Current Age*.

W punkcie „Zmienne działają jako symbole zastępcze” przyjrzelśmy się, jak zaktualizować zmienną w panelu *Inspector*. Warto jednak przyrzeć się bardziej szczegółowo, jak to działa. Są dwie sytuacje, w których można modyfikować wartość właściwości:

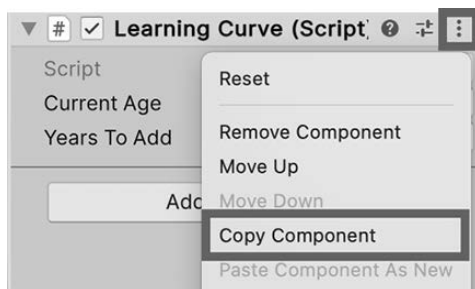
- w trybie odtwarzania, w oknie *Unity Editor* (stan edycji),
- w trybie programowania, w oknie *Unity Editor* (stan wykonywania),
- w edytorze kodu programu *Visual Studio Code*.

Zmiany wprowadzone w trybie odtwarzania odnoszą skutek natychmiast, w czasie rzeczywistym, co jest świetne podczas testowania i dostrajania gry. Trzeba jednak pamiętać, że wszelkie zmiany wprowadzone w trybie odtwarzania zostaną utracone, gdy zatrzymamy grę i powrócimy do trybu programowania. Utrata wprowadzonych zmian

w trybie odtwarzania gry może być bardzo frustrująca, zwracaj więc podczas testowania programu baczna uwagę na to, w jakim trybie się znajdujesz.

Aby skopiować wszelkie zmiany wprowadzone w trybie odtwarzania:

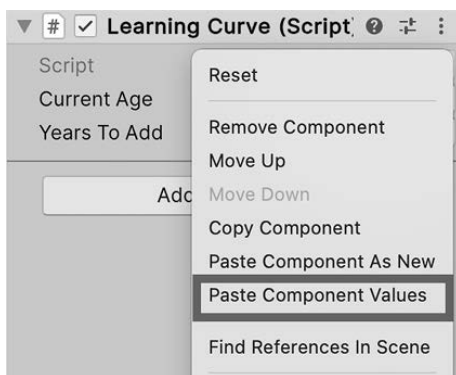
1. Kliknij ikonę z trzema pionowymi kropkami widoczną w prawym górnym rogu komponentu, który zmodyfikowałeś, po czym wybierz polecenie *Copy Component*, tak jak pokazałem na rysunku 2.11.

Rysunek 2.11. Kopiowanie wartości komponentu z panelu Inspector

2. Wyjdź z trybu odtwarzania i ponownie kliknij prawym przyciskiem myszy komponent. Tym razem wybierz polecenie *Paste Component Values* (rysunek 2.12).

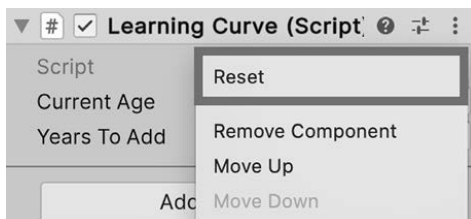
W trybie programowania Unity zapisze wszelkie modyfikacje wprowadzone do zmiennych. Oznacza to, że gdy wyjdiesz z Unity, a następnie uruchomisz program ponownie, zmiany będą zachowane.

Rysunek 2.12. Wklejanie wartości komponentu z panelu Inspector

Zmiany wartości wprowadzone w panelu *Inspector* nie modyfikują skryptu, ale zastępują wszelkie wartości przypisane do skryptu w czasie, gdy środowisko Unity znajdowało się w trybie programowania.

Wszelkie zmiany dokonane w trybie odtwarzania zawsze po jego zatrzymaniu będą automatycznie resetowane. Jeśli chcesz cofnąć zmiany wprowadzone w panelu *Inspector*, możesz zresetować skrypt do jego wartości domyślnych (czasami nazywanych wstępnymi). Kliknij ikonę z trzema kropkami po prawej stronie dowolnego komponentu, a następnie wybierz *Reset*, jak pokazałem na rysunku 2.13.

Rysunek 2.13. Opcja resetowania skryptu w panelu *Inspector*

Powinno to dać Ci trochę spokoju — jeśli Twoje zmienne wymkną Ci się spod kontroli, zawsze masz do dyspozycji „twardy reset”.

Pomocna dłoń od klasy *MonoBehaviour*

Wiemy, że skrypty C# to klasy, ale skąd Unity wie, aby niektóre ze skryptów przekształcić w komponenty, a inne nie? Krótka odpowiedź jest taka, że *NaukaProgramowania* (a także dowolny inny skrypt stworzony w Unity) dziedziczy po klasie *MonoBehaviour*. Stąd Unity wie, że tę klasę C# można przekształcić na komponent. Jednak nie wszystkie skrypty muszą dziedziczyć po klasie *MonoBehaviour* — jest to konieczne tylko w przypadku tych, które chcemy dodać do obiektów *GameObjects* w scenach Unity.

Na tym etapie nauki programowania zagadnienie dziedziczenia klas jest nieco zaawansowane. Pomyśl jednak o dziedziczeniu tak, jakby klasa *MonoBehaviour* pożyczyła kilka swoich zmiennych i metod skryptowi *NaukaProgramowania*. Szczegółowe informacje o dziedziczeniu klas znajdziesz w rozdziale 5. Omówię w nim również, jak pisać klasy, które nie dziedziczą po klasie *MonoBehaviour*.

Cykl życia aplikacji Unity

Metody *Start()* i *Update()*, z których skorzystaliśmy w pierwszych przykładach kodu, należą do klasy *MonoBehaviour*. Unity uruchamia te metody automatycznie dla każdego skryptu dodanego do obiektu *GameObject*. Metoda *Start()* uruchamia się raz w momencie rozpoczęcia odtwarzania sceny, a metoda *Update()* uruchamia się raz dla każdej ramki (w zależności od szybkości klatek na określonym komputerze).

Teraz, gdy masz podstawową wiedzę o dokumentacji Unity, mam dla Ciebie do wykonania krótkie, opcjonalne zadanie!

Próba gry Narodziny bohatera — klasa `MonoBehaviour` w Scripting

Teraz nadszedł czas, abyś nauczył się samodzielnego wykorzystywania dokumentacji Unity. Nie ma na to lepszego sposobu od wypróbowania kilku popularnych metod klasy `MonoBehaviour`.

Aby lepiej zrozumieć rolę metod `Start()` i `Update()` w Unity oraz cele, do jakich są wykorzystywane, spróbuj wyszukać je w dokumentacji *Scripting API*.

Jeśli chcesz, wykonaj dodatkowy krok i poszukaj w dokumentacji opisu klasy `MonoBehaviour`. W ten sposób poznasz więcej szczegółowych informacji na jej temat.

Podsumowanie

Na kilku krótkich stronach przebyliśmy długą drogę. Ta lektura pozwoliła jednak zrozumieć teorię podstawowych pojęć, takich jak zmienne, metody i klasy. Powinno to dać Ci solidne podstawy.

Warto pamiętać, że opisane bloki budulcowe mają swoje realistyczne odpowiedniki w prawdziwym świecie. Zmienne przechowują wartości tak, jak skrzynki pocztowe zawierają listy. Metody przechowują instrukcje, przypominające receptury, których należy przestrzegać, aby uzyskać przewidywany produkt, a klasy są projektami przypominającymi realne projekty budynków. Jeśli chcesz, aby budynek przetrwał dłuższy czas, nie da się go zbudować bez dobrze przemyślanego projektu.

W pozostałej części tej książki zagłębimy się w tajniki składni języka C#. Zaczniemy od podstaw. W następnym rozdziale pokażę tylko nieco więcej szczegółów: jak tworzyć zmienne, zarządzać typami wartości oraz korzystać z prostych i bardziej złożonych metod.

Quiz — bloki budulcowe języka C#

- a) Jakie jest główne przeznaczenie zmiennej?
- b) Jaką rolę w skryptach odgrywają metody?
- c) W jaki sposób skrypt staje się komponentem?
- d) Jakie jest przeznaczenie notacji z kropką?

Aby zobaczyć, jak Ci poszło, nie zapomnij porównać swoich odpowiedzi z moimi, zamieszczonymi w dodatku „Odpowiedzi na pytania”!

PROGRAM PARTNERSKI

— GRUPY HELION —

1. ZAREJESTRUJ SIĘ
2. PREZENTUJ KSIĄŻKI
3. ZBIERAJ PROWIZJĘ

Zmień swoją stronę WWW w działający bankomat!

Dowiedz się więcej i dołącz już dzisiaj!

<http://program-partnerski.helion.pl>

GRUPA
Helion

Naucz się C# tam, gdzie liczy się każda linia kodu – w grze!

Programowanie gier w Unity to jedna z najbardziej pożądaných umiejętności na współczesnym rynku IT. Unity pozostaje liderem wśród silników do tworzenia gier — używają go zarówno hobbysci, jak i studia AAA. Kluczem do pełnego wykorzystania jego możliwości jest biegłość w języku C#, który odpowiada za całą logikę i mechanikę rozgrywki. Zapotrzebowanie na programistów Unity stale rośnie, a nauka C# w praktycznym kontekście tworzenia gier to dziś jeden z najskuteczniejszych sposobów wejścia do branży gamedev lub podniesienia kwalifikacji w szeroko pojętym programowaniu obiektowym.

Ta pozycja prowadzi czytelnika od absolutnych podstaw programowania – zmiennych, metod i klas — aż do zaawansowanych zagadnień, takich jak typy generyczne, delegaty, zdarzenia i serializacja danych. Całość jest zilustrowana budową grywalnego prototypu gry akcji *Narodziny bohatera* w Unity 6. Kolejne rozdziały omawiają mechanikę gracza, sterowanie kamerą, system fizyki, sztuczną inteligencję przeciwników, interfejs użytkownika, zapis i odczyt danych, a także żądania sieciowe. Ósme wydanie tej bestsellerowej serii uwzględnia najnowsze funkcje Unity 6 i stanowi kompletny przewodnik dla każdego, kto chce się nauczyć C# w praktyce.

W książce między innymi:

- Podstawy C# i programowania obiektowego (OOP): zmienne, metody, klasy, dziedziczenie, interfejsy
- Tworzenie grywalnego prototypu 3D w Unity 6 krok po kroku
- Mechanika gracza: ruch, skoki, strzelanie, kolizje i system fizyki RigidBody
- Sztuczna inteligencja przeciwników z wykorzystaniem NavMesh i agentów nawigacyjnych
- Zapis, odczyt i serializacja danych w formatach: tekstowym, XML i JSON
- Żądania sieciowe i pobieranie danych w czasie rzeczywistym z zewnętrznych API
- Zaawansowane techniki C#: typy generyczne, delegaty, zdarzenia i obsługa wyjątków

Harrison Ferrone — programista i edukator z doświadczeniem zdobytym w Microsoft, PricewaterhouseCoopers i startupach technologicznych. Tworzy kursy dla LinkedIn Learning i specjalizuje się w dokumentacji technicznej. Absolwent Colorado State University i Columbia College Chicago. Pasjonat dostępnej edukacji programistycznej.

	KOD KORZYŚCI Sięgnij po więcej! ▶
 helion.pl HELION S.A. ul. Kościuszki 1c 44-100 Gliwice tel.: 32 230 98 63 helion@helion.pl	ISBN 978-83-289-4178-6 9 788328 941786
Cena: 119,00 zł	

<packt>